

בעזרת השם יתברך

ספר

קדושת הברית

והוא:

ליקוט מ"חק לישראל"

פרשיות שמות - משפטים

עם הוספות חדשות

שערי קדושה

על קדושת

ושמירת הברית

בעזרת השם יתברך

חלק ה'

קדושת הברית

חק לישראל פרשת שמות

יוסף לחק - ליום ראשון

ימי השובבי"ם

לשוב מחטאת נעורים אשר פגמו באות ברית קדש

ימי השובבים ועוז הדרם נאמנו מאד, ומרבית העם נגשים אל ה' **לשוב מחטאת נעורים אשר פגמו באות ברית קדש**. וצריך להזהר מהנדרים, כי הנודר ואינו מקיים בא לידי קרי. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה הנודר ואינו מקיים בניו מתים, ובכלל שיקראנו אסון וגם רמוז בכתוב (קהלת ה, ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך למה יקצוף האלקים על קולך, שפתחת בנדר, וְחָבַל את מעשה ידיך. ועוד אמרו רבותינו זכרונם לברכה אפילו ממון שבידך אני מאבדו. ויש אומרים כל מי שהוא נודר ומשהא נדרו גורם מיתה לעצמו, שנאמר (דברים כג, כב) כי דרוש ידרשנו ה' אלקיך מעמך, ממך נפרעים ולא מממונך: **יעקב** נדר ולא שלם, בא עליו צרה ששלח דורות לעשו, גם בא עליו צרה שנתפס עם המלאך. **העובר** נדרו במזיד ולא עשה תשובה, צריך להתגלגל באשה נדרנית. **הפוגם** בשבועה בשעה שיוצא מפיו, עונשו גדול שהוא עצמו שקר, ואין תקנה אלא בתשובה ויסוריך. **הנודר** או נשבע ואינו מקיים, גורם שהמלאך הממונה על מאמר פיו על אותה מצוה שחייב לעשותה, נשאר גרוע עד אשר ישלים חיובו בפועל, ועד שלא

קפב **שערי חק לישראל פרשת שמות קדושה**

יצא ידי חובתו המלאך שראוי להיות טוב הוא שב אצלו
כמזיקין שלא הושלמו יצירתן לטוב.

(מספר דברים שבקדושה סימן ד)

ליום שני

הרמב"ם פוסק - שהמושך ערלתו אין לו חלק לעולם הבא

הבינונים, אם היה בכלל מחצה עונות שלהן שלא הניח
תפלין מעולם, דנין אותו כפי חטאו ויש לו חלק
לעולם הבא. וכן כל הרשעים שעונותיהן מרבים דנין אותן כפי
חטאיהם ויש להם חלק לעולם הבא, שכל ישראל יש להם חלק
לעולם הבא אף על פי שחטאו, שנאמר (ישעיה ס, כא) ועמך כלם
צדיקים לעולם יירשו ארץ. ארץ זו משל, כלומר ארץ החיים,
והוא העולם הבא. וכן חסידי אומות העולם יש להם חלק
לעולם הבא.

ואלו הן שאין להם חלק לעולם הבא אלא נכרתין ואובדים
ונדונין על גדל רשעם וחטאתם לעולם ולעולמי עולמים.
האפיקורוסין והכופרים בתורה והכופרים בתחיית המתים
ובביאת הגואל והמומרין ומחטיאי הרבים והפורשין מדרכי
צבור והעושה עבירות ביד רמה בפרהסיא כיהויקים
והמוסרים ומטילי אימה על הצבור שלא לשם שמים ושופכי
דמים ובעלי לשון הרע והמושך ערלתו.

(הלכה פסוקה - הרמב"ם הלכות תשובה פרק ג)

על ידי הרהור בשעת הזווג

יכול להוליד בן ממזר או רשע רח"ל

יזהר מאד לטהר רעיוניו, שלא יהרהר ביום ויבא לידי קרי
בלילה. אמר רבי יוסי כשרואה האדם הרהורים רעים
באים על לבו יתעסק בתורה ויעברו ממנו: **לא תטע לך אשרה,**
שלא יוליד בן ממזר או רשע, כי אפילו מאשתו יהיה זה על

שערי חק לישראל פרשת שמות קדושה קפג

ידי ההרהור בשעת הזווג, והן הן פריצי הדור. וגם יזהר מהמחלוקת שיבא לפגום ביסוד שהוא שלום. כי יהיה ריב וגוי, אין שלום יוצא מתוך מריבה, וכן הוא אומר ויהי ריב בין רועי מקנה אברם וגוי, מי גרם ללוט לפרוש מן הצדיק, הוי אומר זו מריבה. בא וראה כמה גורם המחלוקת, שכל העוזר במחלוקת הקדוש ברוך הוא מאבד זכרו, שבמחלוקת קרח תינוקות בני יומן נבלעו. מחלוקת ראשי תיבות מכה חרון לקוי קללה תועבה. אמר רבי יהושע בן לוי אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, אתם גרמתם להחריב ביתי ולהגלות בני, שאלו לשלום ואני מוחל לכם שנאמר (תהלים קכב, ה) שאלו שלום ירושלים. לא נחרב הבית אלא בשביל שנאת חנם, וכשיהיו ישראל בשלום זה עם זה הוא תקון היסוד, מדת השלום, ויבא הגואל במהרה בימינו אמן.

(מספר דברים שבקדושה סימן ה, ו)

ליום שלישי

כשאני בין העם, כיון שאין רואה סתר לבבי אלא הוא לבדו, ועוד אין משגיח תמיד בי להטיב לי רק הוא לבדו, ואין מי שיוכל להציל אותי מצרתי זולתו, לכן לא יפסיקו ביני לבינו הנבראים כי כלם נגדו ואני והוא לבדו עומדים, והיינו דכתיב (מלכים-ב ה, טז) חי השם אשר עמדתני לפניו, וכתוב (בראשית יז, א) התהלך לפני.

כי תהיין לאיש שתי נשים האחת אוהבתו והאחת שונאתו, היתכן שיהיה לבו ועיניו לאותה ששונאתו וישכח ויעזוב אותה שאוהבתו. הנה התורה היא האשה אשר נתן לך ה' אלקיך להנאתך ולטובתך, בהתהלךך תנחה אותך בימים להצילך מכל צרה ולפרנסתך ולהדריךך בדרך הטוב, בלילות בשכבך תשמור עליך מן המזיקין הגוף והנפש, והקיצות היא תשיחך תלמד עליך סניגוריא לתחית המתים, וכן בכל בקר. שהרי אמרו בזוהר שבכל לילה דנין אותו אם יקיץ משנתו או

קפד **שערי** חק לישראל פרשת שמות **קדושה**

יִשָּׁן שְׁנַת עוֹלָם, וְזֶהוּ שֶׁהִתְחִילָה תוֹרָה בְּרֵאשִׁית, כְּלוֹמַר שֶׁהַתּוֹרָה שֶׁנִּקְרְאָת רֵאשִׁית תּוֹעֵלֶת לְאָדָם בְּבִי עוֹלָמוֹת.

תקון גדול לפגם הברית

והאשה השנית ששונאתו היא של בשר ודם, ועליה אמר הנביא (מיכה ז, ה) אויבי איש אנשי ביתו כמפורש בגמרא, וצוה המלך יתברך לאהוב אותה, אך עיקר אהבה תהיה בראשונה אשת נעורים, שמיום שלמדו אביו תורה צוה לנו, מיד היא באה להתייחד עמו ולשמרו, והוא תקון גדול לפגם הברית, שהתורה כלה נקראת ברית, וזאת התורה אשר סם חיים.

(מספר חרדים עב)

ליום רביעי

**כמו שהלחם קיום הגוף כן המצות המעשיות קיום הנפש,
ובהעדרם רשעים בחייהם קרויים מתים**

צריך אדם להיות יגע בתורה, שארה כסותה ועונתה לא יגרע. עונה מן המוח וכל ששת ימי השבוע לקום להדבק נפשו בה ישקני מנשיקות פיהו, כדאמר בזוהר כשעונת בני אדם בחצות לילה באשה השניה, בה שעתא עונת תלמידי חכמים בראשונה. ואף בשבת כשמקימים מצות עונה בשניה, כונתם להוליד בן לראשונה שיהא תלמיד חכם, הרי העונה במחשבה: **כסותה** בדבור, שנמשלו ישראל לתולעת, שבפיהם עושים להם לבוש מלכות כתולעת המשי, והיינו דכתיב (שיר השירים ד, א) כחוט השני שפתותיך, ולא קורי עכביש שנעשים מדברים בטלים. **שארה** שהם המזונות במעשה, כי כמו שהלחם קיום הגוף כן המצות המעשיות קיום הנפש, ובהעדרם רשעים בחייהם קרויים מתים, ועל המעשים הטובים אמר בזוהר שאמר הקדוש ברוך הוא ועשה לי מטעמים זאת האשה כבודה בת מלך פנימה, מלכו של עולם, ואתה חתן המלך מה

שערי חק לישראל פרשת שמות קדושה קפה

נעים גורלתך. וממילא נִוְתָא להשיב נדחיו ולקבץ פזוריו, וישיב הכל לאיתנו ולא ידח ממנו נדח.

(מספר חרדים עב)

שערי קדושה

על ידי הרהורים רעים מקבל שפע סמא"ל שרו של עשו

דרגא דאקרי רע"ה, הכא קיימו כל הרהורין בישינ כל זנות וכל בישינ דעלמא. ומן המדה הזאת מקבל שפע סמא"ל שרו של עשו. ועל כן אמרו, כי רכב נחש על גמל והטיל פגם בצורה עליונה ולא נזדככה עד הקמת המשכן.

(רקנטי דף ט"ז ע"ג)

סוד שלא ניתן לגלות אלא ליודעי אמת

רבוני דעלמא יציר ראשון מעשה ידיך דיבור עמך פה אל פה נתת לו אשה זונה והלואי שניזנה עם אדם, אלא עם חיה רעה. ועוד למה הניח הקדוש ברוך הוא לאדם משם והלאה לבא על אשתו, הרי נאסרה לו מטעם שרבעה נחש כו'. (ג) ועוד כל העולם מזונה הם באות היא חוה **שזינת** עם הנחש, אם כן כל הנשים של איסור, נאסרה הזונה, היה מן הדין להיות מותר. ועוד האיך הניח הקדוש ברוך הוא לעשות עבירה בגן עדן שהוא צד קדוש וטהור ונקי כו'. (כתב בעל ספר הפליאה על אלו הקושיות לא חורשו לגלות הסוד אלא ליודעי אמת).

(פליאה)

ערוה צרופה ר"ע ו"ה סוד כניסת הקליפה למקום שאינו שלה, כטעם ואירא כי ערום אנכי בהכנסת פרי עץ הדעת בקרב איש ולב עמוק יצירה כפיו של הקדוש ברוך הוא והוא תחילת הקלקלה הצריך משמרת גדולה בסוד שניות לערות. (יונת אלם פרק כ"ז).

קפו **שערי** חק לישראל פרשת שמות **קדושה**

בשמיטה הזאת שהוא פח"ד, נברא כל דבר עז וקשה נברא עריות וכוחות מטונפות וכל טומאה ולכלוך כו'.

(תמונה)

ר' אליכסנדרי כך פתח, לא יהיה בך אל זר, זה יצר הרע, **ולא תשתחוה לאל נכר, שלא תבעל ארמית כו'.**

(מדרש הנעלם פרשת נח)

כעין זה מובא בזוהר הקדוש (חלק ב') על הפסוק (מלאכי ב, יא) **ובעל בת אל נכר, ועיין בשכר ועונש** (קדושת הברית, סדר שמות) בחק לישראל - ליום אי פרשת וארא מה שמביא מזוהר הקדוש.

ר' עזריה אמר הכל קלקלו מעשיהם בדור המבול, הכלב הלך אצל הזאב והתרנגול אצל הטאוס, הה"ד כי השחית כל בשר, כי השחית כל אדם אין כתיב כאן אלא כל בשר.

(רבה בראשית)

יוסף בשביל ששמר הברית ניצול מנחשים ועקרבים וכו'.

(מדרש הנעלם)

מ"י ייעלה לינו הישמימה ר"ת מילה וסי"ת השם הוי"ה כל המקטרגים יראו מן השם שאצלו והמשקר בברית מסלק מהשם ושורה עליו השטן כו'.

(מדרש)

המסבל אורחייהו נידון אפילו ביום הכיפורים.

(זוהר יתרו)

מ"י שמשמר הברית מלטמאו ומזרע לבטלה... ערב שישמש לעתיד לבוא ככהן גדול על המזבח.

(תנא דבי אליהו)

שערי חק לישראל פרשת שמות קדושה קפז

חק לישראל - פרשת וארא

ליום ראשון

**השוכב עם הנדה כל ימיו יהי' בטומאה
וגורם לו ולזרעו חלאים רעים**

שלשה הם שדוחים השכינה מהעולם, וגורמים סלוק הקדוש ברוך הוא חס ושלוש כביכול, ובני איש הצועקים בלי נשמע קולם. **ואלו הם:** השוכב עם נדה, שלא יש טמאה קשה כמו טמאת הנדה וטמא הוא וכל הקרב אליו נטמא עמו, בכל מקום שהולך השכינה הולכת משם, ולא עוד אלא שגורם חלאים רעים עליו ועל זרעו אשר יוליד בטומאתו, מושכים עליו רוח טומאה וכל ימיו יהיה בטומאה, שבנין ויסוד שלו הוא בטומאה חמורה וקשה מכל הטומאות שבעולם, אשר מיד שקרב לנדה אותה טמאה קופצת עליו, דכתיב (ויקרא טו, כד) ותהי נדתה עליו.

**השוכב עם הגויה הוא ברשות הסטרא אחרא
ואין לו חלק באלקי ישראל**

והשני, השוכב עם הגויה, שמכניס אות ברית קודש ברשות סטרא אחרא, דכתיב (מלאכי ב, יא) ובעל בת אל נכר. ולא יש קנאה לפני הקדוש ברוך הוא כקנאת הברית קודש, שהוא סוד שם הקדוש וסוד האמונה. מי שמכניס אות ברית קודש ברשות סטרא אחרא, כאילו משקר בשמו של הקדוש ברוך הוא, המשקר בחותם המלך משקר במלך. לא יש לו חלק באלהי ישראל אם לא בתשובה רבה תדירה. השלישי, ההורג בניו העובר שאשתו מעוברת, וגורם להרגו במעיה, הורס בנין הקדוש ברוך הוא, הי' יצילנו ויחזירנו בתשובה שלימה כן יהי רצון.

(זוהר חלק ב ב, תרגום ללשון הקודש)

קפח שערי חק לישראל פרשת שמות קדושה

ליום שני

הגורם שימות העובר במעי אשתו, גורם שחרב ורעב ודבר באים לעולם

הגורם שימות העובר במעי אשתו שלש רעות עושה, שהעולם אינו סובל והעולם הולך וצוער מעט מעט ולא נודע, והקדוש ברוך הוא מסתלק מן העולם, וחרב ורעב ודבר באים לעולם. ואלה הם: הורג בניו, הורס בנין המלך, דוחה השכינה, והעולם נדון בכל דינים האמורים. אוי על האיש ההוא אוי לו אוי לנפשו נוח לו שלא נברא.

אשריכם ישראל שהיו כמה וכמה רבבות והיו בגלות ונשמרו מנדה ומגויה ומהריגת זרעם, ואף שנגזר כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו (שמות א, כב) לא היה שום אחד שהרג העובר במעי אשה, כל שכן אחר שנולד, ובזכות זה יצאו מהגלות. **ואשרי אדם שישמור אות ברית קודש, כי מלבד עונשו העצום גורם לגלות ישראל.** ה' ברחמיו יחזירנו בתשובה שלימה.

(זוהר שמות ג: ונכתב בלשון הקודש)

ליום שלישי

אם הוציא בידו זרע בכונה, שהוא שנוי ומרוחק לפני המקום ברוך הוא ואינו זוכה לראות פני שכינה

אמרו רבותינו זכרונם לברכה במסכת נדה, אמר עולא יִשָּׁב לו קַץ בְּכִרְסוֹ, והוא המקום למטה אצל הערוה, וצריך למשמש שם כדי להוציאו, תבקע כרסו ולא יעשה רשע לפני המקום. **אוי** לאזנים שככה שומעות ולעיניים שכן רואות עד היכן מגיע קדושת ישראל לבין אביהם שבשמים, והרואה והשומע זה איך לא יהיה נזוף כל ימיו לפני המקום, כי כמה וכמה פעמים עבר על זה, ומי הוא אשר נקה מזה יותר ויותר

שערי חק לישראל פרשת שמות קדושה קפט

מזה. ויוכל כל אדם להקרא רשע מרושע לפני המקום בפה מלא כיון שעבר על זה כמה פעמים, ואין צריך לומר אם הושיט ידו למטה לכחך עצמו, ומן החכוך בא לידי חמום, ומן החמום גרם החטא להוציא שכבת זרע לבטלה. ואין צריך לומר אם הושיט ידו לרצונו בלי סיבה גורמת. ואין צריך לומר אם הקשה עצמו לדעת שהוא חייב נדוי, ולדעת אחרת הוא בנדוי. ואין צריך לומר אם הוציא בידו זרע בכונה למלאות תאותו שהוא שנאו ומרוחק לפני המקום ברוך הוא ואינו זוכה לראות פני שכינה. ה' יצילנו.

(מספר סדר היום לז')

ליום רביעי

הפוגם ברית, רע, לשמים ולבריות, אוי לרוע מזלו

כתיב (תהלים ה, ה) לא יגורך רע, ואין רע אלא הפוגם ברית שהוא רע סתם, לשמים ולבריות, משחית למעלה ומשחית למטה, פוגם למעלה ופוגם למטה. אוי לו אוי לנפשו, אוי לרוע מזלו, דנוח לו שלא נברא, נוח לו שנהפכה שְׁלֵיתו על פניו ולא יצא לאויר העולם. נוח לו שיכרתו ידיו ולא היה עושה המעשה הרע הזה. מה כפרה יש לו מה תשובה יש לו, כמעט שננעלו ממנו שערי תשובה וכפרה. אמנם גברו רחמיו יתברך וימינו פשוטה לקבל שבים בלב שלם.

(מספר סדר היום לז')

ליום חמישי

ראית העינים גורמת לגופן של עריות

חמשה דברים העושה אותן אין חזקתו לשוב מהן, לפי שהן דברים קלים בעיני רוב האדם, ונמצא חוטא והוא ידמה שאין זה חטא. ואלו הן: א) האוכל מסעודה שאינה מספקת לבעליה. שזה אבק גזל הוא, והוא מדמה שלא חטא ויאמר כלום אכלתי שלא ברשותו. ב) המשתמש בעבוטו של

קצ **שערי** חק לישראל פרשת שמות **קדושה**

עני. שהעבוט של עני אינו אלא כגון קרדום ומחרישה, ואומר בלבו אינן חסרים והרי לא גזלתי אותן. **ג) המסתכל בעריות ומעלה על דעתו שאין בכך כלום**. שהוא אומר וכי בעלתי או קרבתי אצלה, והוא אינו יודע שראית העיניים עון גדול שהיא גורמת לגופן של עריות, שנאמר (במדבר טו, לט) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. **ד) המתכבד בקלון חברו**. אומר בלבו שאינו חטא, לפי שאין חברו עומד שם ולא הגיע לו בושת ולא בישו, אלא ערך מעשיו הטובים וחכמתו למול מעשה חברו או חכמתו, כדי שיראה מכללו שהוא מכובד וחבירו בזוי. **ה) החושד בכשרים**. אומר בלבו שאינו חוטא, לפי שהוא אומר מה עשיתי לו, וכי יש שם אלא חשד שמא עשה או לא עשה, והוא אינו יודע שזה עון שמשים אדם כשר בדעתו כבעל עבירות.

(הרמב"ם הלכות תשובה פרק ד)

פגם הברית מביא מגפות ומיתות לעולם

אם התמיד בעון פגם הברית גדול עונו מנשוא, אלו הם המביאין חרון אף לעולם, הם המביאים המגפות והמיתות לעולם. ובפרט אם השיאו יצרו הרע ועשה הדבר הרע הזה בפני אנשים או חברים, או גרם לעשות לאחרים שחלל את ה' וחטא והחטיא, שנתגדל עונו במאד מאד עד לשמים הגיע. ובפרט אם לא הרוה צמאו בזה עד שבא על הזכר או שבא על הערוה, כי היא זמה והוא עון פלילי תועבה לפני ה'. **כיצד ירים ראשו**, כיצד יאכל וישתה, כיצד ילבש בגדים נאים והבגדים אשר עליו לכלכו נפשו רוחו ונשמתו עד שהרחיקוהו מלפני אדון כל הארץ, ובת מלך הכבוד יתברך ויתעלה כבודו ויקרה טנפוח ועשו עמה כאחת הנבלות, כיצד ישמח ויגל, כיצד ימלא שחוק פיו כיצד יראה בשחוק אחרים.

(מספר סדר היום לז')

שערי חק לישראל פרשת שמות קדושה קצא

ליום ששי

סדר תשובה להפוגם פגם הברית

הפוגם ברית, תקנתו מקלקלתו, ילבש שחורים ויתעטף שחורים ויענה בצום נפשו יום אחר יום, עד שהוא בעצמו יראה שהוא נכנע ונשבר ונענה ונאכל חלבו ודמו ונתמעט תאותו והנאתו, ואומר שלא ישוב אל הנאצות הגדולות האלה וילבש שק וישב על האפר, וילקה בכל יום עד ישקיף וירא ה' משמים, כי חנון ורחום אלקינו ומרבה להיטיב ואינו חפץ במות המת כי אם בשובו וכו'. ואין לך דבר שעומד בפני התשובה השלמה, כי ימינו פשוטה לקבל שבים הבאים בכל לב ובכל נפש ומתחרטים מעונותיהם, ולבם מר ונאנח סר וזעף על כל מה שעבר עליהם ולא ישובו עוד לכסלה.

(מספוי סדר היום לה)

שערי קדושה

בשביל חטא זנות של זמרי בשיטים לפיכך לא העמיד שמעון לא מלכים ולא שופטים.

(ילקוט שופטים)

המנאף נעשה חבר לירבעם שהוא חבר לאיש משחית כו'.

(זוהר תזריע)

מחלון וכליון על ידי שנטלו נשים נכריות איתקטעו יומיהם ומתו בחוצה לארץ.

(תרגום דות)

המנאף משנין זיו פניו ומסירין חכמה מלבו, אין חכמה אלא תורה, והקדוש ברוך הוא מלא עליו עברה כו' ואינו מוחל ליום הדין.

(ילקוט משלי)

חק לישראל - פרשת בא

ליום ראשון

**המסתכל אפילו באצבע קטנה של אשה,
כמו שנסתכל במקום התורף**

כל הבא על ערוה מן העריות דרך אברים, או שחבק ונשק דרך תאוה ונהנה בקרוב בשר, הרי זה לוקה מן התורה, שנאמר לא תעשו מכל חקות התועבות, ונאמר (ויקרא יח, ו) לא תקרבו לגלות ערוה, כלומר לא תקרבו לדברים המביאין לידי גילוי ערוה. **העושה** דבר מחקות אלו הרי הוא חשוד על העריות. ואסור לאדם לקרוץ בידי וברגליו או לרמוז בעיניו לאחת מן העריות, או לשחוק עמה, או להקל ראש, ואפילו להריח בשמים שעליה או להביט ביופיה אסור, ומכין למתפון לדבר זה מכת מרדות. והמסתכל אפילו באצבע קטנה של אשה ונתכון ליהנות, כמו שנסתכל במקום התורף. ואפילו לשמוע קול הערוה או לראות שערה אסור.

(הרמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כ)

**אם עבר על איסור ערות אשת איש וכיוצא מאיסורי כרת,
המשיך על גופו ונפשו שטן נחש ואין קץ לעונשו**

מה יתאונן אדם חי בהעלות על לבו כמה פגם באות ברית קודש, לא מבעיא אם עבר על איסור ערות אשת איש וכיוצא מאיסורי כרת, אוי לו אוי לנפשו. ובאות ברית חתום הויה מבפנים ושדי מבחוץ, וכשפגם קלקל חותם המלך ונעשה שטן בפנים ונחש בחוץ, ואם לא שב בתשובה אין לו חלק לעולם הבא, וענוש יענש על אשר מרה את פי ה' ופגם בשמות הקודש, והמשיך על גופו ונפשו שטן נחש ואין קץ לעונשו, ומה גם אם גרם מזלו הרע שהוליד ממזר, שאז אף על פי שעשה תשובה גדולה אין לו מנוחה עד שימות הממזר. ה' יצילנו

שערי חק לישראל - פרשת בא קדושה קצג

ויזכנו לשוב בתשובה, ויקוים בנו מקרא שכתוב (ישעיה ס, כא) ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ, כי השומר ברית הוא צדיק.

(מלוקט - יוסף לחק פרשת בא)

ליום שני

אין שואלים בשלום אשה כלל, אין קרבין לערוה כלל בין גדולה בין קטנה חוץ מהאם לבנה והאם לבתו

א אסור להשתמש באשה כלל, בין גדולה בין קטנה בין שפחה בין משוחררת, שמא יבוא לידי הרהור. באיזה שמוש אמרו, רחיצת פניו ורגליו והצעת מטה לפניו ומזיגת הכוס, שאין עושה לאיש דברים אלו אלא אשתו בלבד. ואין שואלים בשלום אשה כלל, ואפילו על ידי שליח. **ב** **המחבק** אחת מן העריות שאין לבו של אדם נוקפו עליהן או שנשק לאחת מהן, כגון אחותו הגדולה ואחות אמו וכיוצא בהן, אף על פי שאין שם תאוה ולא הנאה כלל, הרי זה מגונה ביותר ודבר איסור הוא ומעשה טפשים הוא, שאין קרבין לערוה כלל בין גדולה בין קטנה חוץ מהאם לבנה והאב לבתו.

(הרמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כא)

הבא על גויה נעשה חתן לעבודה זרה, ובעון זה מתו ארבעה ועשרים אלף מישראל

הבא על גויה נעשה חתן לעבודה זרה, דכתיב (מלאכי ב, יא) כי חלל יהודה קדש ה' ובעל בת אל נכר יכרת ה' לאיש אשר יעשנה, לא יהי לו ער ועונה. הלא תראה זמרי שבא על כזבי בת צור בא פנחס ודקר את שניהם. ובעון זה מתו ארבעה ועשרים אלף מישראל, ומכל השבטים העמידו מלך או שופט ומשבט שמעון לא קם אפילו שופט, וזמרי גרם רעה לעצמו ולכל שבטו שלא מחו בידו. **ואשר** מטמא עצמו בגויה, באותה שעה עולה על לבו להיות ערל למצוא חן, ונמצא שהורג את

קצד שערי חק לישראל - פרשת בא קדושה

בניו, ונמצא עובר על עבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים, ומטמא כל גופו ומערב קודש בחול, וגורם להמשיך הגלות ועל ידי זה בית המקדש חרב ובטלה העבודה. ואשר עבר עליו רוח קנאה וטמא נפשו, ימהר לשוב, כי אין דבר עומד לפני התשובה וישוב אל ה' וירחמהו ואל אלקינו כי ירבה לסלות.

(מלוקט - חק לישראל פרשת בא ליום שני)

ליום שלישי

המוציא זרע לבטלה הוא בנידוי, וכאילו הרג את הנפש

א לא תלכנה בנות ישראל פרועות ראש בשוק, אחת פנויה ואחת אשת איש. ולא תלך אשה בשוק ובנה אחריה, גזירה שמא יתפשו בנה ותלך אחריו להחזירו, ויתעללו בה הרשעים שתפסוהו דרך שחוק. **ב** אסור להוציא שכבת זרע לבטלה, לפיכך לא יהיה אדם דש מבפנים וזורה מבחוץ, ולא ישא קטנה שאינה ראויה לילד. אבל אלו שמנאפין ביד ומוציאין שכבת זרע, לא די להם שאיסור גדול הוא אלא שהעושה זה בנידוי הוא יושב, ועליהם נאמר (ישעיה א, טו) ידיכם דמים מלאו, וכאילו הרג את הנפש.

(הרמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כא)

מני שים אדם על לב חטאות נעוריו, יחרד האיש וילפת. כי על ידי הסתכלות בעריות אותם הצורות נקבעו בדעתו, והשטן ויצר הרע מביאם לנגד עיניו תמיד, וזה גורם להשחית זרעו, והוא עון פלילי. הלא תראה ער ועונן שהיו בני שמונה שנים, בני יהודה הצדיק נכדי יעקב אבינו עליו השלום בחיר שבאבות, ונכרתו, הגם שהיו נשמות עליונות. והוא עון דור המבול. **והאדם** אשר יש לו לב, יחשוב כמה וכמה פעמים בא לידי כך על ידי הרהורים, והיצר הרע מטעהו שהיה באונס. אבל אין בפיהו נכונה, כי הוא פושע גמור, כי על ידי הסתכלות בעריות בא לידי הרהור, ועל ידי זה הרבה להשחית והרג את

שערי חק לישראל - פרשת בא קדושה קצה

בניו וטמא חותמא דמלכא. וגברו רחמיו להאריך אפו אולי ישוב בתשובה, ויתמרמר בוידוי וחרטה ושב ורפא לו.

(מלוקט - חק לישראל יום שלישי פרשת בא)

ליום רביעי

אסור לאדם שיתקשה עצמו לדעת

א אסור לאדם שיתקשה עצמו לדעת או יביא עצמו לידי הרהור. אלא אם יבוא לו הרהור יסיע לבו מדברי הבאי לדברי תורה שהיא אילת אהבים ויעלת חן. לפיכך אסור לאדם לישן על ערפו ופניו למעלה, עד שיטה מעט, כדי שלא יבוא לידי קישוי. **ב** ולא יסתכל בבהמה ובחיה ועוף בשעה שמזדקקין זכר לנקבה. ומותר למרביעי בהמה להכניס כמכחול בשפופרת, מפני שהן עוסקין במלאכתן לא יבואו לידי הרהור.

(הרמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כא)

המשחית זרעו נמסר ביד מלאכי חבלה לעשות בו נקמה קודם שילך לגיהנום

אוי ואבוי למשחית זרעו בין במזיד בין שבא מחמת הרהוריו הרעים. כי מלבד תוקף העון, הנה ה' אלקים לא עשה למזיקים גוף כי אם רוחות, ועל ידי החוטא הזה נעשה להם גוף ונבראים מזיקין, והם תובעים דין לעשות בו נקמה בעולם הזה ובעולם הבא, והם סובבים אותו. וכל המכשולים והצרות הבאות לאדם הוא על ידס, מלבד העונשים הקשים ומרים המזומנים ומעותדים לו בצאתו מהעולם הזה, וכמה שנים נמסר ביד מלאכי חבלה לעשות בו נקמה קודם שילך לגיהנם. לכן בעוד נפשו בו ימהר לשוב ובמסתרים תבכה נפשו. והוא רחום יכפר עון.

(מלוקט - חק לישראל יום רביעי פרשת בא)

ליום חמישי

אסור לילך אחרי אשה בשוק

א אסור להסתכל בנשים בשעה שהן עומדות על הכביסה. אפילו להסתכל בבגדי צמר של אשה שהוא מכירה הוא, שלא יבוא לידי הרהור. **ב** מי שפגע באשה בשוק אסור לו להלך אחריה אלא רץ ומסלקה לצדדין או לאחוריו. וכל המהלך בשוק אחרי אשה הרי זה מקלי עמי הארץ. ואסור לעבור על פתח אשה זונה עד שירחיק ארבע אמות, שנאמר (משלי ה, ה) ואל תקרב אל פתח ביתה. **ג** ואסור לאדם שאינו נשוי לשלוח ידו במבושיו שלא יבוא לידי הרהור, ואפילו מתחת טבורו לא יכניס ידו שמא יבוא לידי הרהור. ואם השתין מים לא יאחוז באמה וישתין, ואם היה נשוי מתר. ובין נשוי ובין שאינו נשוי לא יושיט ידו לאמה כלל אלא בשעה שהוא צריך לנקביו.

(הרמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כא)

האיש אשר עברו עליו מים הזידונים ונכשל באיסורי עריות, או בא על הגויה, או השחית זרעו, יתמרמר ידכה יְשׁוּחַ על אשר הכעיס את בוראו ופגם בשמות הקודש. ולאיש אשר אלה לו, איך יאכל מעדנים והוא מוכן לפורענות ויגרס בחצץ שיניו. איך ילבש בגדי משי והוא לבוש בטומאה, ולבוש נפשו מלוכלך ומטונף קרוע לבוש הבוֹיִז. איך ישתרר על משרתיו והסרים למשמעתו והוא בזוי לפניו יתברך, וְכָרוֹזָא קְרִי בְּחֵיל דָא עבדא דמריר במריה, והוא נתעב ונאלח לכל צבא השמים. איך יישן על מטה כבודה, והוא מוכן ללכת מדחי אל דחי ביד מלאכי חבלה אכזרים צוררים. אי לזאת השתונן והתכוון לשוב אל ה' ולעבוד עבודתו וימינו פשוטה לקבל שבים.

(מלוקט - חק לישראל פרשת בא)

שערי חק לישראל - פרשת בא קדושה קצו

ליום ששי

לבקש רופא מומחה על רפואת הנפש שהוא החולי העיקרי
כשם שהחולה זהיר וזריז לבקש רופא מומחה, ומבקש ממנו לרפאותו ונודר לו כמה מעות ומכבדו כבוד גדול, כי ירא מאד מחליו, קל וחומר שצריך לעשות כן על רפואת הנפש שהוא החולי העיקרי והמדודה העצום, ויבקש רפואתו מפי סופרים ומפי ספרים לתקן אשר עות, ולתקן אשר קלקל, וללקט אשר פזר, ויכנע מאד וישמע לקול מורים. ואחר אשר יתבונן בחוליי נפשו מכל הפגמים אשר פגם בנפשו, יודיע מכאוביו לרופא הנפש, ינחהו במעגלי צדק, וימהר לאחוז בסדרי תשובה ככל אשר ישית עליו. והי הטוב החפץ בתשובת השבים יעזרהו על דבר כבוד שמו, רוכב שמים בעזרו בהלו נרו.
(מלוקט - חק לישראל פרשת בא)

שערי קדושה

שחשדוהו בזונה דירמיה כהן הוי, וזונה אסורה לכהן.
(הוספות בבא-קמא דף טו עמוד ב). הבועל בת אל נכר

דוחה שכינתיה ובריות צווחין ולא משתמע קוליהון כו'. (זוהר)
שווקים להושיב בהם זונות הוא הדין דהוה מצי למימר לעשות בהם סחורה לכל דבר, אלא מגנה אותם בדבר גנאי כל מה שיכול אפילו לצורך זונות עשיתם שווקים.
(תוספות עבודה-זרה דף מא)

ניזל אפיתחא דבי זונא, מכאן יש ללמוד שדרך להרחיק מפתח עבודה זרה כל מה שיכול משום דכתיב אל תקרב אל פתח ביתה ואוקמיה לעיל בעבודה זרה שהיה רוצה ללכת יותר אפיתחא דבי זונא. (תוספות עבודה-זרה דף יז עמוד ב).

חק לישראל - פרשת בשלח

יום ראשון

איסור יחוד העריות

א אסור להתייחד עם ערוה מן העריות, בין זקנה בין ילדה, שדבר זה גורם לגלות ערוה. חוץ מהאם עם בנה, והאב עם בתו, והבעל עם אשתו נדה. וחתן שפרשה אשתו נדה קודם שיבעול, אסור להתייחד עמה, אלא היא ישנה בין הנשים והוא ישן בין האנשים. ואם בא עליה ביאה ראשונה ואחר כך נטמאה, מותר להתייחד עמה. **ב** לא נחשדו ישראל על משכב זכר ועל הבהמה, לפיכך אין איסור להתייחד עמהן. ואם נתרחק אפילו מיחוד זכר ובהמה, הרי זה משובת. וגדולי החכמים היו מרחיקין הבהמה כדי שלא יתייחדו עמה. ואיסור יחוד העריות מפי הקבלה.

(הרמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כב)

לא נגאלו אבותינו ממצרים

כי אם בזכות שהיו גדורים בערוה

כל הגליות הם לברר ניצוצות הקדושה. מצרים ירד עמי בראשונה לברר ניצוצי קרי של אדם הראשון, ויען כי ירדו לשערים עם ה' מ"ט שערי טומאה, הגם שעל ידי תוקף השעבוד בחומר ובלבנים היו מוציאים ניצוצי הקדושה, מצד אחר המה כשלו ונפלו על ידי עבודה זרה בשוגג וכיוצא, וירדו למ"ט שערי טומאה, וחס ושלום אם היו שוהים עוד רגע היו נטמעים בשער החמישים, ולכן נגאלו. ועל ידי העגל נתחייבו בגליות, והכל לברר ניצוצות הקדושה. ולא נגאלו אבותינו ממצרים כי אם בזכות שהיו גדורים בערוה. ואיך עתה שאנחנו קרובים לתשועה, איך מִקְדָּשׁ מְכַנֵּס ניצוצות הקדושה בסטרא אחרא, ופוגם כמה פגמים בכמה מיני חטאות, הלא זה גורם אורך הגלות, ואוי לו שגורם גלות השכינה. אוי לו שגורם צער

שערי חק לישראל - פרשת בשלח קדושה קצט

כל העולמות. אוי לו שגורם צער לכל ישראל להיות גולים מעל שולחן אבינו שבשמים. אהה על נפשו שגורם ביטול התורה ועבודה וחילול שמו יתברך בין הגוים. לכן יבוש ויכלם מאד ויחזור בתשובה שלמה. וה' לא ימנע טוב כי הוא רוצה בתשובת הרשעים.

(מלוקט - חק לישראל פרשת בשלח)

ליום שני

המתייחד עם אשה שאסור להתייחד עמה, מכין את שניהם מכת מרדות

א כשאירע מעשה אמנון ותמר גָזַר דוד ובית דינו על יחוד פנויה, ואף על פי שאינה ערוה, בכלל יחוד עריות היא. ושמאי והלל גזרו על יחוד נכרים. נמצא כל המתייחד עם אשה שאסור להתייחד עמה, בין ישראלית בין גויה, מכין את שניהם מכת מרדות, האיש והאשה. ומכריזין עליהן. חוץ מאשת איש, שאף על פי שאסור להתייחד עמה, אם נתייחד אין לוקין, שלא להוציא לעז עליה שזנתה, ונמצאו מוציאים לעז על הבנים שהן ממזרים. **ב** כל אשה שאסור להתייחד עמה, אם היתה אשתו עמו הרי זו מותרת להתייחד, מפני שאשתו משמרתו. אבל לא תתייחד ישראלית עם הנכרי, ואף על פי שאשתו עמו, שאין אשתו של נכרי משמרתו ואין להם בושה.

(הרמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק כב)

מנהג ישראל תורה, להתעורר לתקן פגם הברית בשבועות אלו של שובבי"ם, אשר כתוב בהן שעבוד ישראל וגאולתם. והזמן מסוגל לעזור ולהועיל להתענות בימים אלו להוציא לאור ניצוצות קרי, כשם שעל ידי עינוי במצרים יצאו לאור ניצוצות הקדושה. ועד שלא יבואו ימי הזקנה, שאז מפני שיבה תש כוחו ולא יוכל להתענות ולסגף עצמו, ימהר לשוב, כדכתיב (קהלת יב, א) וזכור את בוראך בימי בחרותיך. **והעיקר**

הוא לעשות גדרים וסיגים מכאן ולהבא שלא לבוא לידי חטא, ואז תהיה תשובה חשובה ומרוצה, דאי לאו הכי לא עשה כלום, ודומה לנוטע נטיעות נאות ובידו גרזן לעקור נטוע, כן הדבר הזה, מה יועיל בתשובתו אם לא ישמור עצמו ושמר רגלו מלִכְד פעם אחרת. ועל ה' ישליך יהבו יאר עיניו להיות תשובתו תשובה גמורה ורצויה לפניו יתברך.

(מלוקט - חק לישראל פרשת בשלח)

ליום שלישי

דרך בנות ישראל ובני ישראל הקדושים טהוהורים בזווג

א צוו חכמים על האשה שתהיה צנועה בתוך ביתה, ולא תרבה שחוק וקלות ראש בפני בעלה, ולא תתבע תשמיש המטה בפיה, ולא תהיה מדברת בעסק זה, ולא תמנע מבעלה כדי לצערו עד שיוסיף באהבתה, אלא נשמעת לו בכל עת שירצה. ותזהר מקרוביו ובני ביתו כדי שלא יעבור עליו רוח קנאה, ותתרחק מן הכעור ומן הדומה לכעור. **ב** וכן צוו חכמים שיהא אדם מכבד את אשתו יותר מגופו ואוהבה כגופו. ואם יש לו ממון, מדבר בטובתה כפי ממונו. ולא יטיל עליה אימה יתירה, ויהיה דבורו עמה בנחת, ולא יהיה עצב ולא רגזן.

ג וכן צוו על האשה שתהיה מכבדת את בעלה ביותר מדאי. ויהיה לו עליה מורא, ותעשה כל מעשיה על פיו ויהיה בעיניה כמו שר או מלך. מהלכת כתאות לבו ומרחקת כל מה שישנא. וזה דרך בנות ישראל ובני ישראל הקדושים והטהורים בזווגן. ובדרכים אלו יהיה ישובן נאה ומשובח.

(רמב"ם הלכות אישות פרק טו)

המאחר לישא אשה מאיזה טענות מאבד עולמו ונפשו

הבא לתקן פגם הברית, אם לא נשא אשה לשוא צרף צורף. והמאחר לישא מאיזה טענות, ידע נאמנה כי מאבד

שערי חק לישראל - פרשת בשלח קדושה רא

עולמו ונפשו, ומה יסכון גבר להתענות בימי השובביים והוא עובר על דת וכל ימיו בעבירה, ומבן עשרים שנה ואילך אומרים עליו תפחנה עצמותיו. **ובוא** וראה חזקיהו המלך צדיק וחסיד גדול ועוסק בתורה תדיר, והשתדל מאוד שבימיו לא היה תינוק ותינוקת שלא היו בקיאים בטהרות. והוא לא היה חוטא חס ושלום וגם היה רוצה לישא, רק שראה ברוח הקודש דנפקי מיניה בני דלא מעלי, ועם כל זה בא ישעיה הנביא עליו השלום בדבר ה', ואמר לו כי מת אתה בעולם הזה ולא תחיה לעולם הבא (ברכות י.). לכן טרם כל ישתדל לישא אשה, וזהו עיקר התיקון, ומבלעדי זה שוא עמל בכל התעניות והסיגופים, ובעל שכל יבין את זאת.

(מלוקט - חק לישראל פרשת בשלח)

ליום רביעי

מקום שבעלי תשובה עומדין

אין צדיקים גמורין יכולין לעמוד בו

א אל תאמר שאין תשובה אלא מעבירות שיש בהן מעשה, כגון זנות וגזל וגניבה. אלא כשם שצריך אדם לשוב מאלו, כך הוא צריך לחפש בדעות רעות שיש לו, ולשוב מן הכעס ומן האיבה ומן הקנאה ומן ההתול ומרדיפת הממון והכבוד ומרדיפת המאכלות וכיוצא בהן, מן הכל צריך לחזור בתשובה. ואלו העונות קשים מאותן שיש בהן מעשה, שבזמן שאדם נשקע באלו קשה הוא לפרוש מהן. וכן הוא אומר (ישעיה נה, ז) יעזוב רשע דרכו וגו'. **ב** ואל ידמה אדם בעל תשובה שהוא מרוחק ממעלת הצדיקים מפני העונות והחטאות שעשה. אין הדבר כן, אלא אהוב ונתמד הוא לפני הבורא כאילו לא חטא מעולם. ולא עוד אלא ששכרו הרבה, שהרי טעם טעם החטא ופירש ממנו וכבש יצרו. אמרו חכמים מקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורין יכולין לעמוד בו. כלומר מעלתן

רב **שערי חק לישראל** - פרשת בשלח **קדושה**

גדולה ממעלת אלו שלא חטאו מעולם, מפני שהן כובשין יצרם יותר מהם.

(רמב"ם הלכות תשובה פרק ז)

ליום חמישי

הבא לטהר מסייעין אותו

ברית הלשון וברית המעור הם מכונים, ואם ידבר דברים האסורים כמו לשון הרע ושקר ונבלות הפה וליצנות, מלבד עונשו הראוי על כל דיבור ודיבור, עוד זאת יתירה שמטמאין אותו בלילה, ופוגם גם בברית המעור והוא לא ידע ואשם. ואוי לו אהה על נפשו, כי מרעה אל רעה יצא עד שישתרש בחטא, ויוסר הקדושה מתוכו ושם ינוח הסטרא אחרא. **לכן** יתעורר מאד ויתגבר כארי לשוב אל ה', ואף שהרבה לחטוא, אם ישוב אל ה' ימינו פשוטה לקבל שבים אליו בכל לב. וידע כי הדבר תלוי בו והבא לטהר מסייעין אותו, וכמו שאמר הכתוב (יחזקאל יח, לב) כי לא אחפוץ במות המת נאם ה' אלקים והשיבו וחיו.

(מלוקט - חק לישראל פרשת יתרו)

שערי קדושה

תמר זינתה אבל נתכוונה לשם שמים, כדכתיב "כי ראתה כי גדל שלה ויצאו ממנו מלכים", כדכתיב בסוף רות ואלה תולדות פרץ כו' עד ישי ונביאים אמר אמוץ ואמציה אחים הוי ואמציה המלך מזרע דוד וישעיה ואמוץ נביאים המה דגמירי בכל מקום שהזכיר התורה בשם נביאים בנביאים גם היה אביו נביא.

(תוספות נדר)

חק לישראל - פרשת יתרו

ליום ראשון

הדרך הנכון לתקן אשר פגם באות ברית קודש

אם עלה על לבו לב טהור לתקן אשר פגם באות ברית קודש, ויפקח עיניו כי המרה את בוראו חס ושלום עז להשחית נפשו. יזהר בכל ברכה וברכה כתקונה, ויברך בנחת ולא ידלג חס ושלום הזכרת ה', או מלך העולם וכיוצא. כי מלבד שגדול עונו מנשוא וגוזל לה' ומזלזל במלכותו חס ושלום, עוד בה כי בכלל הרעות שעושה הוא שבא לידי קרי. ועל הכל ענוש יענש, הן על שאכל בלא ברכה כתקונה והוא בכלל גזל, הן על שזלזל בהזכרת שם ומלכות, גם איסור נלוה עמם על שזה גרם לבוא לידי קרי, וחמורה טומאה היוצאת מגופו והיתה מסילה לסטרא אחרא למשול בו. **על כן** יסתכל בעת שהוא מברך למי מברך, לבורא עולם אשר בראו והוא נותן לו כח לעשות חיל, ויברך ביראה ואהבה ושמחה והכנעה רבה.

(מלוקט - חק לישראל פרשת יתרו)

ליום שני

לפי מחשבת איש וביתו כן תמשך נפש לילד,
או מסטרא אחרא או מסטרא דקדושה

ומגיד לאדם מה שיחו, אפילו שיחה קלה שבין איש לאשתו מגידים לאדם ביום הדין. על כן ישים אל לבו שהוא לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, והוא יודע נסתרות ובוחן לבות וכליות. וכשהוא שוכב על מטתו יזכור שגם הוא ישכב על מטה שימות שם, וכל עניני הגוף הבל הבלים, ויטהר רעיוניו לחשוב מחשבות קדושות ולהרחיק מחשבות רעות, וידע כי בזה תלוי תקון או קלקול הילד הנולד. **והמחשבה** עיקר גדול, ומקלות יעקב אבינו עליו השלום יוכיחו. ולפי

מחשבת איש וביתו כן תמשך נפש לילד, או מסטרא אחרא או מסטרא דקדושה. והרבה בנים חצופים חבל על זמשתכחין שגרמו להם אביהם ואמם לפי מחשבתם ודבורם. וכל חטאות הבנים, אם הם גרמו במחשבתם הם נענשים עליהם וחרפתם לא תמחה. ואשרי השם דרכיו ויכונו להי כל מחשבותיו וכל מעיניו לקיים מצותו יתברך, ואשרי בניו אחריו.

(מלוקט - חק לישראל פרשת יתרו)

ליום שלישי

המסתכל בנשים יצאו מזה ילדים אשר הן בהם כל מום פריצי הדור

המסתכל בנשים להנות מהן, רעתו רבה והיא עבירה גופה, דכתיב (במדבר טו, לט) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם. ועבירה היא בידו וחוזר עליה בגלגול בעוף הנקרא ראה שהוא מזנה בראיה, וזהו שאמר ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. כי בעון זה אתם זונים בגלגול בראיה אחריהם של עיניכם המסתכלים עתה. והמסתכל בנשים כתב גדול המורים שנקרא מומר לדבר אחד. וכל אותן צורות שנהנה בראיתם, המלאך המות מביאן בשעת פטירתו ומתלוצץ בו. מלבד שמטמא נפשו מזה יבוא להשחתה. וגם כשמוליד ילד יבוא לחשוב באותן צורות, וזהו סגולה להיות נחשב נואף באשתו ויצאו מזה ילדים אשר הן בהם כל מום פריצי הדור, הולכים אחרי עיניהם כמוהו כמוהם. **אבל** ישראל קדושים נוהגים באימה ויראת ה' על פניהם והי עליהם יראה, ויתברכו בזרע קודש למיניהם וצאצאיהם לעיניהם לעשות רצון קוניהם.

(מלוקט - חק לישראל פרשת יתרו)

ליום רביעי

המרבה שיחה עם האשה,

הסטרא אחרא הנקראת רעה נדבקת בו

תנן (אבות פרק א משנה ה) אל תרבה שיחה עם האשה, באשתו אמרו קל וחומר עם אשת חבירו, מכאן אמרו חכמים כל המרבה שיחה עם האשה גורם רעה לעצמו ובוטל מדברי תורה וסופו יורש גהינם. הוי פתאים וסכלים אשר קורין או שומעים המשנה הזו בבית הכנסת ואינם שמים על לב, וביותר שהזהירו חכמים הם נסוגים אחור. הרי רבותינו הקדושים אומרים שגורם רעה לעצמו, שהסטרא אחרא הנקראת רעה נדבקת בו. ועל ידי זה בטל מדברי תורה, אשר בטול תורה חמור מעבודה זרה, גילוי עריות, שפיכות דמים. וסופו יורש גיהנם, דקדקו רבותינו זכרונם לברכה הקדושים לומר וסופו, כי בעת פטירתו ילך מדחי אל דחי ביד מלאכי חבלה אכזרים, ולא יתנו לו מנוחה כלל, ואחר כמה וכמה שנים יוליכוהו לקחת ירושתו שיירש בגיהנם חלק חבירו. ובאמת: ישתומם האדם עד כמה גברה עֲרוֹן עיני הפתאים, שמעלימים עין מדברי רבותינו הקדושים. ואם תִּשְׁאַלְם אם מאמינים בדברי רבותינו זכרונם לברכה, ישיבו דודאי הם מאמינים. אבל מעשיהם להיפך, או שבעזותם אינם חשים לכל העונשים רחמנא ליצלן.

(מלוקט - חק לישראל פרשת יתרו)

ליום חמישי

א איזהו זמן קריאת שמע, בלילה מצותה משעת יציאת הכוכבים עד חצי הלילה. ואם עבר ואיחר וקרא עד שלא עלה עמוד השחר יצא ידי חובתו, שלא אמרו עד חצות אלא כדי להרחיק אדם מן הפשיעה. **ב** הקורא קריאת שמע של ערבית אחר שעלה עמוד השחר קודם הנץ החמה, לא יצא ידי

חובתו אלא אם כן היה אנוס, כגון שיכור או חולה או כיוצא בהן. ואנוס שקרא בעת זה אינו אומר השכיבנו.

(הרמב"ם הלכות קריאת שמע פרק א)

מעשה נורא באחד שלא נזהר בטהרת המשפחה

כתיב (ויקרא יח, יט) "ואל אשה בנדת טמאתה לא תקרב", שום קורבה שבעולם, יד ליד לא ינקה מדינה של גיהנם. ואיסור נדה הוא בכל אשה, בין פנויה בין אשת איש, כמאמר הכתוב ואל אשה בנדת טומאתה, סתם אשה, בין אשתו בין פנויה בין אשת איש בין קרובה בין רחוקה. על כן יזהר מאד לשמור עצמו מליגע בבגדי אשתו וכל שכן לתת מיד ליד. **ותלמיד אחד שקרא ושנה ושימש תלמידי חכמים**, מפני שלא היה נזהר בימי לבונה והיה שוכב אצלה, מת בחצי ימיו, ואמר עליו אליהו זכור לטוב 'ברוך המקום שהרגו' (שבת יב, ב). **ואם בעל נפש אתה**, דרוש נא פיוס הדברים האסורים בזמן פרישותה מפי סופרים או מפי ספרים, ותלמד לעשות ולקיים מצות ה', וגם ה' יתן הטוב לא ימנע טוב להולכים בתמים.

(מלוקט - חק לישראל פרשת יתרו)

ליום ששי

א דבר שאין בו להרבות ולמעט כגון נר וכבש, הואיל ועשה הגוי בשביל עצמו נהנה אחריו ישראל בשבת, ואף על פי שהוא מכירו. נר הדולק במסבה בשבת, אם רוב ישראל, אסור להשתמש לאורה, שהמדליק על דעת הרוב מדליק. ואם רוב גוים, מותר להשתמש לאורה. מחצה על מחצה אסור. נפלה דליקה בשבת ובא נכרי לכבות, אין אומרים לו כבה ולא תכבה, מפני שאין שביתתו עלינו, וכן כל כיוצא בזה. **ב** מת שעשו לו גוים ארון וחפרו לו קבר בשבת, או הביאו לו חלילין לספוד בהן, אם בצנעה, ימתין בכדי שיעשו למוצאי שבת ויקבר בו. ואם היה הקבר בסרטיא גדולה והארון על גביו וכל העוברין והשבין אומרין שזה שהגוים עושין עכשיו בשבת

שערי חק לישראל - פרשת יתרו קדושה רז

לפלוני הוא, הרי זה לא יקבר בו אותו ישראל עולמית מפני שהוא בפרהסיא. ומותר לקבור בו ישראל אחר, והוא שימתין בכדי שיעשה. וכן כל כיוצא בזה.

(רמב"ם הלכות שבת פרק ו')

הרוצה לעבוד את ה', יזהר בלילות שלא יאכל מאכלי חלב ולא יאכל אכילה גסה, וקל וחומר שלא ישתכר, כי כל אחד מאלה גורם שיבוא להשחית זרעו ויבוא לידי קרי. אך שם הרגיעה לילית ומצאה לה מנוח לטמאו ולהדיחו, ונמצא שהוא קרוב למזיד, וחמורה טומאה היוצאת מגופו. ואם יעביר עיניו מראה אל רעה יצא ויבוא לידי זיבה, ומכל זה יברא משחיתים, והן הן מבלי עולם, ובו הם מתחילים לקטרג עליו יום יום, עד שימסר בידם להמיתו מיתת עולם. לכן בעוד נפשו בו תסמר שערת בשרו. יגון יזמו ואנחה לילו עד אשר ישוב לתקן אשר ענתו, ויזהר בזהירות גדולה וישמור משמרת הטהרה ככל דתקון רבנן לרפאות לשבורי לב ונפש. והי' ברחמיו ימין הי' רוממה לקבץ נדחי ישראל ורוצה בתשובת השבים אליו ויהי עליהם סתרה.

(מלוקט - חק לישראל פרשת יתרו)

העונש הבא על אשת איש

מצוה כא. מצות לא תעשה שלא לבוא על אשת איש, שנאמר לא תנאף. ונאמר (ויקרא יח, כ) ואל אשת עמיתך לא תתן שכבתך, והוא והיא מיתתם בחנק. ואם היא בת כהן, היא בשריפה והוא בחנק. ואם היא נערה בתולה מאורסה ועודה בבית אביה (ואינה גיורת ומשוחררת), שניהם בסקילה.

והיכן סוקלין נערה מאורסה שזנתה, אם זנתה בבית אביה אף על פי שלא העידו עליה העדים אלא אחר שבאה לבית חמיה וניסת, נסקלת על פתח בית אביה. זנתה בבית חמיה קודם שימסור אותה האב, אף על פי שהעידו עליה אחר שחזרה לבית אביה, נסקלת על פתח שער העיר. באו עדים

רח שיערי חק לישראל - פרשת יתרו קדושה

אחר שבגרה או אחר שבעלה בעלה, אף על פי שהעידו שזנתה בבית אביה כשהיתה נערה, נסקלת בבית הסקילה. היתה הורתה שלא בקדושה ולידתה בקדושה, נסקלת על פתח שער העיר. כל מי שמצותה ליסקל על פתח שער העיר, אם היתה עיר שרובה עובדי כוכבים סוקלין אותה על פתח בית דין. ומי שמצותה בפתח בית אביה, אם אין לאביה בית או שאין לה אב, נסקלת בבית הסקילה, לא נאמר פתח בית האב אלא למצוה. הבא על קטנה מאורסה בבית אביה, הוא בסקילה והיא פטורה (עיין כלל י). כל זה בעדים ובהתראה. ובמזיד בלא התראה בכרת, ובשוגג חטאת (עיין סימן ז רסב וכלל ז וסימן תקנג). ונוהג בכל זמן ובכל מקום (עיין תקוני תשובה). (ועיין סנוזרין סו ; , פד., כתובות מט., ספר היד הלכות איסורי ביאה פרק א' הי"ו ופרק ג' הי"ד, ספר המצות ל"ת שמ"ז, סמ"ג לאווין צ"ו, סמ"ק סימן דש, אבן העזר סימן יז כ, כו).

(מצות השם - חק לישראל פרשת יתרו)

שיערי קדושה

כל הבא על אשת איש ואסרה על בעלה נטרד מן העולם

היא תצודינה לגיהנם ואמר נמי בפרק ג' דחגיגה כל הבא על אשת איש ואסרה על בעלה נטרד מן העולם, ומקשה נפרק הזהב דאמר הבא על אשת איש מיתתו בחנק ויש לו חלק לעולם הבא. ויש לומר דהתם מיירי בשעושה תשובה והכי משמע בפרק ב' דיבמות היכא דלא הוליד ממזר דבר תשובה הוא והתשובה היא על ידי יסורים דווקא דאמרינן בפרק חלק אמר דוד כולי האי נטרד האי גברא אמר ליה קבל עליך יסורים וחנק נמי כיסורים דכל מומרים מתוודי והאי דאמרינן נטרד מן העולם פירוש מן העולם עם אותו עון דכך הוא חמור אשת איש האוסרה על בעלה כמו על אחותו פנויה והוליד ממנה ממזר, אי נמי היכא דלא בא עליו יסורים נטרד מן העולם. (תוספות סוטה דף ד עמוד ב).

חק לישראל - פרשת משפטים

ליום ראשון

הלכות קריאת שמע לכתחילה - כותיקין

א איזה הוא זמנה, ביום מצותה שיתחיל לקרות קודם הנץ החמה כדי שיגמור לקרות ולברך ברכה אחרונה עם הנץ החמה. ושיעור זה כמו עישור שעה קודם שתעלה השמש. ואם איחר וקרא קריאת שמע אחר שתעלה השמש, יצא ידי חובתו. שעונתה עד סוף שלש שעות ביום למי שעבר ואיחר.

בדיעבד

ב מי שהקדים וקרא קריאת שמע של שחרית אחר שעלה עמוד השחר אף על פי שהשלים קודם הנץ החמה, יצא ידי חובתו. ובשעת הדחק כגון שהיה משכים לצאת לדרך, קורא לכתחילה משעלה עמוד השחר.

ג הקורא אחר שלש שעות ביום אפילו היה אנוס, לא יצא ידי חובת קריאת שמע בעונתה, אלא הרי הוא כקורא בתורה. ומברך לפניו ולאחריה כל היום אפילו איחר וקרא אחר שלש שעות.

(הרמב"ם הלכות קריאת שמע פרק א)

המשחית זרעו נקרא רע - התיקון לזה

אם זכה ובימי שובבי"ם נתן דעתו לשוב, והתחיל לתקן כפי מה שנראה לו שיכול להתענות, עת לחננה ליתן אל לבו להזהר מכל הדברים הגורמים לבוא לידי קרי. והצרי הגדול הוא ללמוד קודם שישן, כי כל המשביע עצמו מדברי תורה ולן, אין מבשרין אותו בשורות רעות, דכתיב (משלי יט, כג) "ושבע ילין בל פקד רע". וידעת כי רע הוא המשחית זרעו כמו שאמר הכתוב (בראשית לח, ז) "ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה'", הא

למדת כי התורה סם חיים לעושיה אגוני מגנא ואצולי מצלא. **ואם** יוכל ללמוד איזה פרקים ממשניות על הסדר, ולפחות יבין מה שמוציא מפיו. ואם יקרא המשניות בנעימה יוטיף הארה על נפשו וישכב וערבה שנתו. והלומד חיי פרקים בכל יום, הוא תיקון ליסוד הנקרא חיי, וחיי בהם, וניצוצות הקדושות אשר בסטרא אחרא בין המתים חיו יחיו ויעלו למקונט קדושה, ובחרת בחיים.

(מלוקט מספרי מוסר - חק לישראל לפ' ששת משפטים)

ליום שני

א הקורא את שמע ולא כון לבו בפסוק הראשון שהוא שמע ישראל, לא יצא ידי חובתו. והשאר אם לא כוון לבו יצא. אפילו יחיד קורא בתורה כדרכו או מגיה את הפרשיות האלו בעונת קריאה, יצא. והוא שפון לבו בפסוק הראשון. **ב** כל אדם קוראין כדרכו, בין עומדין בין מהלכין, בין שוכבין בין רוכבין על גבי בהמה. ואסור לקרות קריאת שמע והוא מוטל ופניו טוחות בקרקע, או מושלך על גבו ופניו למעלה. אבל קורא והוא שוכב על צדו. ואם היה בעל בשר הרבה ואינו יכול להתהפך על צדו, או שהיה חולה, נוטה מעט לצדו וקורא. **ג** מי שהיה מהלך על רגליו, עומד בפסוק ראשון, והשאר קורא והוא מהלך. היה ישן, מצערין אותו עד שיקרא פסוק ראשון, ומכאן ואילך אם אנסתו שינה אין מצערין אותו.

(הרמב"ם הלכות קריאת שמע פרק ב')

יזהר האדם מלהיות עצב ונאנח, כי העצבות והאנחה גורמין להטמא כי היא מדת פלונית כשמה, ובהיותו תופס אומנותה נותן לה יד לעשות בו תאותה כיון דהוא מסטרא דילה. **ומלבד** שמדת עצבות רעה מאד, כי גורמת ביטול תורה ותפלה ולערבב המוח, ומרבה העצלות מלקייכו המצוות ותלמוד תורה, ומזה נמשך מחלוקת בביתו על לא דבר ויהיה שנאוי ומתועב, עוד בה שגורם לסלק השכינה מעליו ומקרבו,

שערי חק לישראל - פרשת משפטים קדושה ריא

כי השכינה נקראת שמחה ואדם זה המייר ר"ב אנחה. ולא די זה אלא שהוא מתדבק עם הפלונית שזהו מדותה, והיא מטמאה אותו כי הוא חלקה, וסימן לדבר עֶצֶב מזריע זרע. **לכן** אתה בן אדם שאמרת בפיוך ובלבבך לעשות תיקון היסוד העבר רעה מעליך ותהיה שמח תמיד, אולי תזכה שבהיותך שמח שמחה של מצוה תדבק בשכינה הנקראת שמחה, ואי אתה בא לידי חטא וידעת כי שלום אהלך.

(מלוקט מספרי מוסר - חק לישראל פרשת משפטים ליום שני)

ליום שלישי

העוסק בצרכי רבים לא יפסיק לקריאת שמוע

א מי שהיה עוסק במלאכה, מפסיק עד שיקרא פרשה ראשונה כולה. וכן האומנין בטלין ממלאכה:ן בפרשה ראשונה, כדי שלא תהא קריאתן עראי, והשאר קורא הוא כדרכו ועוסק במלאכתו. אפילו היה עומד בראש האילן או בראש הכותל, קורא במקומו ומברך לפניו ולאחריה. **ב** היה עוסק בתלמוד תורה והגיע זמן קריאת שמע, פוּטֵק וקורא ומברך לפניו ולאחריה. היה עוסק בצרכי רבים, לא יפסיק אלא יגמור עסקיהן ויקרא אם נשאר עת לקרות. **ג** היה עוסק באכילה או שהיה במרחץ או שהיה עוסק בתספורת: או שהיה מהפך בעורות או שהיו עוסקין בדיו, גומר ואחר כך קורא קריאת שמע. ואם היה מתירא שמא יעבור זמן קריאתה ופסק וקרא, הרי זה משובח.

(הרמב"ם הלכות קריאת שמע פרק ב)

עצות טובות להנצל מקרי

כשרוצה לשכב בלילה, יזהר לקרות קריאת שמע שעל המטה כהוגן תיבה בתיבה וסדר קריאת שמע ככתוב בספרים, ויאמר וידוי ככתוב שם. ובתחילת שכיבתו אם יכול יהרהר איזה פסוק או דבר תורה, והוא תועלת גדולה

ריב שערי חק לישראל - פרשת משפטים קדושה

להנצל מקרי כי ישן ממש מתוך דברי תורה, ועץ חיים היא לדבק בחיים. ואזהרה שמענו כי בתחילת שכיבה יישן על צד שמאל. ומלבד שעל פי הרפואה טוב לגוף לישן בתחילת הלילה על צד שמאל, גם הוא רפואת הנפש שמכניע צד שמאל. וידיעת ההפכים אחת היא כטעם לְשִׁיד, כן השוכב על צד ימין מגביר צד שמאל בעשותו וליו איחז לקרויא לו רחמנא ליצלן. וביותר צריך להזהר מהדברים אלו בהיותו בעל תשובה, כי החוטא אין מדקדקין עמו על שמאל שהוא ימין, אבל בעל תשובה רודפין אחריו וצריך להזהר.

(מלוקט מספרי מוסר - חק לישראל פרשת משפטים ליום שלישי)

ליום רביעי

דינים נחוצים לקריאת שמע

(א) מי שירד לטבול, אם יכול לעלות ולהתכסות ולקרות קודם שתנץ החמה, יעלה ויתכסה ויקרא. ואם היה מתירא שמא תנץ החמה קודם שיקרא, יתכסה בנוים שהוא עומד בהן ויקרא. ולא יתכסה לא במים הרעים שריוזן רע, ולא במי המשרה, ולא במים צלולין מפני שערותו נראית בהן. אבל מתכסה הוא במים עכורין שאין ריחן רע, וקורא במקומו. **(ב)** הקורא קריאת שמע, לא ירמוז בעיניו ולא יקרוץ בשפתיו ולא יראה באצבעותיו, כדי שלא תהיה קריאתו עראי. ואם עשה כן, אף על פי שיצא ידי חובתו הרי זה מגונה. וצריך להשמיע לאזנו כשהוא קורא. ואם לא השמיע לאזנו יצא. וצריך לדקדק באותיותיה. ואם לא דקדק יצא.

(הרמב"ם הלכות קריאת שמע פרק ב')

אם מן השמים סיעוך לבקש רפואות תעלה למחלותיך בתמרור עון פגם הברית, פקח עיניך וראה כי תחת אשר הרבית פשע בילדי פשע זרע שקר, טוב אשר תאחוז שפייע תחת פשייע כי אם תם הקצ"ף ועובר על פשייע. והוא ראשי תיבות פשייע פיזור שיבת עינוה, וחדל מעשות הפשע וירבה השפע.

שערי חק לישראל - פרשת משפטים קדושה ריג

מתחיל בפ"א "פזור". פזר נתן לאביונים צדקונו עומדת לעד, ירבה בצדקה כפי כוחו יום יום, ולא יעבור יום אחד שלא יתן צדקה אם מעט ואם הרבה, כי תחת אשר היה בפשעו נרגן מפריד אלוף, עתה בצדקה מיחד שם הוי"ה ברוך הוא, והוא תיקון גדול שהוא פיזר ניצוצות הקדושה במקום הסטרא אחרא דרגא דמוֹתָא, **עתה יפזר ממונו להחיות נפשות אביונים**. הבט וראה, **כס"ף** במילוי **כ"ף** סמ"ך פ"ה גימטריא **כפ"ה**, ומיחד השכינה וירבה השפע.

(מלוקט מספרי מוסר - חק לישראל פרשת משפטים ליום רביעי)

ליום חמישי

כיצד ידקדק בין הדבקים -

בכל לבבך, ואבדתם מהרה, הכנף פתיל

(א) כיצד ידקדק, ישמור שלא ירפה החזק ולא יחזק הרפה, ולא יניח הנד ולא יניד הנח. לפיכך צריך ליתן ריוח בין הדבקים בין כל שתי אותיות הדומות שאחת מהן סוף תיבה והאחרת תחלת תיבה הסמוכה לה. כגון בכל לבבך, קורא בכל ושוהה וחוזר וקורא לבבך. וכן ואבדתם מהרה, הכנף פתיל. וצריך לבאר זי"ן של **תזכרו**. וצריך להאריך בדל"ת של **אחד**, כדי שימליכהו בשמים ובארץ ובארבע רוחות. וצריך שלא יחסוף בחי"ת, כדי שלא יהא כאומר אי חד. **(ב)** קורא אדם שמע בכל לשון שְׁיִהְיֶה מְבִינָה. והקורא בכל לשון, צו"ך להזהר מדברי שיבוש שבאותה הלשון. ומדקדק באותה הלשון כמו שמדקדק בלשון הקודש.

(הרמב"ם הלכות קריאת שמע פרק ב)

ליום ששי

הלכות נחוצות לשבת

(א) ישראל שאמר לגוי לעשות לו מלאכה זו בשבת. אף על פי שעבר ומכין אותו מכת מרדות, מותר לו ליהנות מאותה

ריד **שערי חק לישראל - פרשת משפטים קדושה**

מלאכה לערב אחר שימתין בכדי שתעשה. ולא אמרו בכל מקום שימתין בכדי שיעשה אלא מפני דבר זה, שאם תאמר יהא מותר מיד שמא יאמר לגוי לעשות לו וימצא הדבר מוכן מיד. וכיון שאסור עד שימתין בכדי שיעשה לא יאמר לגוי לעשות לו, שהרי אינו משתכר כלום מפני שהוא מתעכב לערב בכדי שיעשה דבר זה שנעשה בשבת. **ב**) דבר שאינו מלאכה ואין אסור לעשותו בשבת אלא משום שבות, מותר לישראל לומר לגוי לעשותו בשבת, והוא שיהיה שם מקצו: חולי או יהיה צריך לדבר צורך הרבה או מפני מצוה.

(הרמב"ם הלכות שבת פרק ו')

שמירת שבת הוא תיקון לפגם הברית

מן השלושה שהם ראשי תיבות שפי"ע הנאמרים. הכי נכבד שיי"ן רומז לשבת, כי השומר שבת כהלכתו במחשבה ודיבור ומעשה, אפילו עובד עבודה זרה כאנוש נווחלין לו. ובודאי שמועיל לתקן פגם הברית, דהוא צדיקא בשביעתא אחיד. ומעלים עליו כאילו קיים כל התורה כולה. וביותר צריך להזהר מדיבור של חול וקל וחומר מדיבור של איסור, וזהו מדברי קבלה, דכתיב (ישעיה נח, יג) "ודבר דבר". וממקומו הוא מוכרע דפבקיכול הוא שבת מדבור, כי "בדבר ה' שנים נעשו" (תהלים לג, ו). ואחרי אשר זכינו שה' ברחמיו הנחילנו השבת, צריך לשבות גם מדיבור. ויענג השבת במה שהוא עונג שבת, לאכול לכבוד השבת דוקא וללבוש בגדי שבת לכבוד השבת. ולקבוע לימוד בשבת, כי לא ניתן השבת אלא לעסוק בתורה. ואם כה יעשה נמחלים עונותיו ובכלל אשר חטא בפגם הברית, ושב ורפא לו.

(מלוקט מספרי מוסר - חק לישראל פרשת משפטים ליום ששי)

מצות עשה על הבית דין לדון דין מפתה בתולו, שנאמר "כי יפתה איש בתולה וגו'". אם פיתה בתולה פנויה מבת שלש שנים ועד שתבגר (עיין כלל יד), ישאנה לאשה ונותן

שערי חק לישראל - פרשת משפטים קדושה רטו

בושת ופגם לאביה וכותב לה כתובה כשאר הבתולונו. ואם לא רצה לישא אותה או שאביה אינו רוצה לתתה לו, נוזנ גס קנס לאביה חמשים של כסף (עיין כלל טז). ולאנוסה יש בושת ופגם וקנס וגם צער (עיין סימן תקנוז). ואלו שאין להם קנסו, הבוגרת והממאנת והאיילונית ושוטה וחרשת, ושיצא עליה שם רע בילדותה, ובאו שנים והעידו עליה שתבעה אותם לזנות עמהם. והמגורשת מן הנישואין. אבל המגורשת מן האיוזוסין, אם נאנסה יש לה קנס ואם נתפתתה אין לה קנס. אם היתה האנוסה אסורה על המאנס או על המפתה בחיונו: כרת או מלקות, אם התרו בו הרי זה לוקה ואינו משלם. ואנו היא עליו באיסור עשה או באיסור מדברי סופרים שאין כאן מלקות, חייב בקנס. ובחייבי מיתת בית דין אין קנס. בא עליה ומתה קודם שתעמוד בדין, אין קנס לאביה. כל שיש לה קנס יש לה בושת ופגם, וכל שאין לה קנס אין לה בושת ופגם. והכל זכתה תורה לאביה. אין המאנס או המפתה חייב בקנס עד שיבוא עליה כדרכה בעדים, ואין צריך התראה. ואין דנין קנס אלא בבית דין סמוכין. אבל שישאנה מצוה היא. ודנין בנל בית דין בכל מקום ובכל זמן.

(מסכת כתובות (פרק שלישי לו: לו. לח. לט. פרק רביעי מא:), ספר

היד הלי נערה בתולה (פרק א' הלכה א' הלכה ב' הי"ח הלכה

י"א), ספר המצות (מצות עשה רכ), סמ"ג (נג), אבן העזר (סימן קעז).

(מצות השם - חק לישראל ופרשת משפטים)

שערי קדושה

וישם השפחות ראשונה אמר אילו יבא עשו ליגשות זנות
בנשיא יעשה באילו ומגו פתגמא הדין ניקוכו וניגח עמו

קרבא. (תרגום).